

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie zażalenia

A.K.

na postanowienie Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie

z dnia 13 października 2021r. (sygn. akt [...])

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 21 listopada 2023r.

wniosku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 17 października 2023r., sygn. akt II Ko 190/23/S

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Wniosek Sądu Rejonowego w K. nie jest zasadny.

Jak wynika z akt, przedmiotem rozstrzygania w niniejszej sprawie jest zażalenie na postanowienie Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie z dnia 13 października 2021r. o odmowie wszczęcia śledztwa. Postępowanie dotyczy zarzutów stawianych sędziemu Sądu Rejonowego w K. oraz prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.

Na wstępie niniejszych rozważań zauważyć należy, że postawiony zarzut dotyczy sędziego, który wydał rozstrzygnięcie, które nie satysfakcjonuje strony prowadzonego postępowania.

W ocenie Sądu Najwyższego sam fakt, że postępowanie dotyczy sędziego, nie oznacza automatycznie konieczności przyjęcia, iż spełnione zostały przesłanki z art. 37 k.p.k. poprzez możliwość zrodzenia się w opinii publicznej wątpliwości co do bezstronności wszystkich sędziów orzekających w określonym okręgu sądowym. W tym wypadku najistotniejsze jest to, że stawiane sędziemu zarzuty mają charakter wyłącznie wiążący się z jego zwykłą pracą orzeczniczą i nie toczy się przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne o to samo zachowanie.

Okoliczności, na które powołuje się Sąd, nie wykraczają poza zakres wskazanego powyżej normalnego funkcjonowania sądu.

Czyni to przekazywanie sprawy z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, innemu sądowi równorzędnemu, niecelowym. Wcale bowiem nie służy wytwarzaniu w społeczeństwie przekonania o bezstronności sądów, lecz przeciwnie, może budować przekonanie o łatwości manipulowania ich ustawową właściwością.

Jeżeli natomiast istnieją inne względy, które nakazują poszczególnym sędziom wyłączenie się od rozpoznania tej sprawy, winny one zostać rozpoznane w trybie złożenia wniosków na podstawie art. 42§1 k.p.k. Taka sytuacja ma zresztą miejsce w niniejszej sprawie.

Powyższe należy odnieść również do zarzutu stawianego jednemu z prokuratorów. Sam fakt wykonywania obowiązków zawodowych na terenie właściwości określonego sądu nie może bowiem automatycznie oznaczać uzasadnionych wątpliwości co do braku bezstronności wszystkich sędziów sądu właściwego.

Należy zwrócić ponadto szczególną uwagę na fakt, że od wydania skarżonego postanowienia do dnia wystąpienia z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k. upłynęły ponad dwa lata. W tym czasie nie dostrzegano, aby istniały takie zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości, że wymagało to przekazania rozpoznania niniejszej sprawy do innego sądu równorzędnego. Tym bardziej zatem trudno dostrzec takie powody obecnie, zwłaszcza że we wniosku nie wskazano żadnych nowych okoliczności, które „pojawiłyby się” w sprawie w ostatnim czasie.

W tej sytuacji należy uznać, że brak jest podstaw do uwzględnienia niniejszego wniosku.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[Z.K.]

[ms]